

Arrest

nr. 336 258 van 19 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqüies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 januari 2018 België binnen en verzoekt op 5 februari 2018 om internationale bescherming. Op 14 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 219 615 van 9 april 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 29 april 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 september 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 237 009 van 16 juni 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 21 augustus 2019 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 3 oktober 2019 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest met nr. 248 447 van 29 januari 2021 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.4. Op 16 maart 2020 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4.1. Op 24 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42). Nadat deze beslissing op 3 september 2021 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest met nr. 266 616 van 13 januari 2022 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.4.2. Op 27 juni 2022 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 280 708 van 24 november 2022 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.5. Op 26 februari 2022 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 maart 2022 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 274 612 van 27 juni 2022 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.6. Op 26 juli 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.7. Op 4 augustus 2022 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.7.1. Op 14 december 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 294 383 van 19 september 2023 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.7.2. Nadat het verzoek op 19 december 2023 ontvankelijk wordt verklaard, beslist de commissaris-generaal op 22 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 318 085 van 6 december 2024 weigert de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Op 23 februari 2023 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 juli 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

1.9. Op 21 januari 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/02/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 06/12/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 16/06/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft met zijn drie minderjarige kinderen in België. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Betrokkene verklaarde verder nog een broer in België te hebben, een broer in Zwitserland en een oom in Frankrijk. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 29.06.2022 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert zij dat er op basis van de haar op 29.06.2022 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt als dus apart en beveiligd bewaard. Zo er inzage vereist is, kan dit dossier mits een recente geschreven en gehandtekening van toestemming van betrokkene opgevraagd worden via de dienst Openbaarheid van Bestuur: <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Documents/FAQOpenbaarheidNL.pdf>.

Betrokkene verklaarde nog steeds hartproblemen te hebben en last te hebben van een hoge cholesterol en hoge bloeddruk tijdens zijn gehoor bij de DVZ d.d. 29/09/2022. Er werden geen nieuwe medische documenten voorgelegd.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 27/06/2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde

desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het hoorrecht en de rechten van verdediging (als algemeen beginsel van het Unierecht), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Verzoeker heeft de Egyptische nationaliteit. Verzoeker werd geboren op (...) 1982 te Menia (Egypte). Hij is een koptisch christen. De verzoekende partij diende Egypte te ontvluchten op 27 januari 2018. Hij kwam via een visum naar België. Door de verzoekende partij werd op 5 februari 2018 verzocht tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hij keerde sindsdien niet meer terug naar Egypte, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Hierdoor verloor hij stelselmatige elke binding met dit land.

Verzoeker is door de zeer lange duurtijd dat hij Egypte heeft verlaten, meer dan 7 jaar geleden, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Hij verliet Egypte definitief in 2018. Hij integreerde zich en kon op deze manier stelselmatig een stabiel bestaan opbouwen.

Bij een terugkeer naar Egypte vreest verzoeker derhalve dat hij niet langer kan beschikken over de nodige financiële middelen. Verzoeker zelf heeft geen huisvesting of inkomen in Egypte. Hij is, temeer, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou derhalve betekenen dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar Egypte (sinds hij het land verliet op 27 januari 2018) zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Er is voor verzoeker geen perspectief op verbetering. Hij verliet net hierom Egypte reeds op 27 januari 2018, op zoek naar een stabiel leven dat hij thans gevonden heeft. Deze stabiliteit zou worden doorbroken bij een terugkeer naar Egypte.

Verzoeker behoort bovendien tot een gezin met drie minderjarige kinderen: K. K. I. R. (...), geboren op (...) 2008 te Menia (Egypte), hebbende de nationaliteit van Egypte, K. C. I. R. (...), geboren op (...) 2013 te Menia (Egypte), hebbende de nationaliteit van Egypte en K. Ch. I. R. (...), geboren op (...) 2021 te Mechelen. De bestreden beslissing, dewelke enkel betrekking heeft op verzoeker zelf, zal tot gevolg kunnen hebben dat hij zou worden gescheiden van zijn gezin.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zou als gevolg hebben dat de stabiele, veilige leefomgeving waarin verzoeker verblijft zou worden doorbroken. De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Verzoeker werd niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord over zijn procedure tot internationale bescherming, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

De verwerende partij diende evenwel rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft immers als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Egypte).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(…).”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Egypte (“nationaliteit: Egypte”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De verwerende partij diende evenwel rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft de Egyptische nationaliteit. Verzoeker werd geboren op (...) 1982 te Menia (Egypte). Hij is een koptisch christen. De verzoekende partij diende Egypte te ontvluchten op 27 januari 2018. Hij kwam via een visum naar België. Door de verzoekende partij werd op 5 februari 2018 verzocht tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hij keerde sindsdien niet meer terug naar Egypte, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Hierdoor verloor hij stelselmatige elke binding met dit land.

Verzoeker is door de zeer lange duurtijd dat hij Egypte heeft verlaten, meer dan 7 jaar geleden, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Hij verliet Egypte definitief in 2018. Hij integreerde zich en kon op deze manier stelselmatig een stabiel bestaan opbouwen.

Bij een terugkeer naar Egypte vreest verzoeker derhalve dat hij niet langer kan beschikken over de nodige financiële middelen. Verzoeker zelf heeft geen huisvesting of inkomen in Egypte. Hij is, temeer, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou derhalve betekenen dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar Egypte (sinds hij het land verliet op 27 januari 2018) zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Er is voor verzoeker geen perspectief op verbetering. Hij verliet net hierom Egypte reeds op 27 januari 2018, op zoek naar een stabiel leven dat hij thans gevonden heeft. Deze stabiliteit zou worden doorbroken bij een terugkeer naar Egypte.

Verzoeker behoort bovendien tot een gezin met drie minderjarige kinderen: K. K. I. R. (...), geboren op (...) 2008 te Menia (Egypte), hebbende de nationaliteit van Egypte, K. C. I. R. (...), geboren op (...) 2013 te Menia (Egypte), hebbende de nationaliteit van Egypte en K. Ch. I. R. (...), geboren op (...) 2021 te Mechelen. De bestreden beslissing, dewelke enkel betrekking heeft op verzoeker zelf, zal tot gevolg kunnen hebben dat hij zou worden gescheiden van zijn gezin.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zou als gevolg hebben dat de stabiele, veilige leefomgeving waarin verzoeker verblijft zou worden doorbroken. De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met al deze elementen diende rekening te houden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een

bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting geschonden."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Het hoorrecht en de rechten van verdediging

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 60).

Te dezen blijkt uit de voorliggende stukken dat verzoeker, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, in het raam van de door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming meermaals werd gehoord en daarbij de mogelijkheid had om zijn gezinssituatie te verduidelijken en uiteen te zetten om welke redenen hij meende niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker houdt voor dat hij nog bijkomend had moeten worden gehoord en wijst er in dit verband op dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hij licht toe dat indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, hij nog verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken. Hij benadrukt dat hij de Egyptische nationaliteit heeft, dat hij in 1982 geboren werd te Menia (Egypte), dat hij een koptisch christen is en Egypte op 27 januari 2018 diende te ontvluchten, en dat hij op 5 februari 2018 in België verzocht om internationale bescherming en sindsdien niet meer terugkeerde naar Egypte, waardoor hij stelselmatig elke binding met dit land verloor en er vreest terecht te komen in een situatie van extreme armoede. Daarnaast stipt hij aan dat hij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen waarvan hij door de bestreden beslissing zou worden gescheiden.

Met deze uiteenzetting toont verzoeker evenwel niet aan dat hij verwerende partij nog echt relevante en specifieke inlichtingen had kunnen verstrekken waarvan deze nog geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing en die haar ervan hadden kunnen weerhouden om deze beslissing te nemen. Verwerende partij had, gezien de verschillende verzoeken om internationale bescherming en de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoeker kennis van verzoekers nationaliteit, geloofsovertuiging als koptisch christen en vluchtredenen (waaronder zijn vrees om terecht te komen in een situatie van extreme armoede). Dit blijkt ook uit het arrest met nr. 318 085 van 6 december 2024 van de Raad, dat zich in het administratief dossier bevindt. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een gezin vormt met zijn drie minderjarige kinderen. Dat verzoeker zich in zekere mate integreerde, hangt samen met het feit dat hij reeds enige tijd in België verblijft. Dit zijn geen gegevens waarvan moet worden aangenomen dat verwerende partij er geen kennis van had of kon hebben, louter omdat zij verzoeker niet bijkomend hoorde. Deze elementen werden door verzoeker bovendien reeds ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hij op 16 maart 2020 indiende, doch werden in de beslissing van 27 juni 2022 waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard niet beschouwd als een buitengewone omstandigheid waarom hij de aanvraag niet kon indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Bovendien leidt luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck/BHIM*, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

Te dezen toont verzoeker niet aan dat hij, indien hij nog bijkomend zou zijn gehoord, nog dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen die verwerende partij ertoe hadden kunnen bewegen een andere beslissing te nemen. Zijn betoog laat niet toe te besluiten dat hij een belang heeft bij de aangevoerde schending van het recht om te worden gehoord als onderdeel van zijn rechten van verdediging.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden kan niet worden vastgesteld.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten omdat hij het land binnen kwam op 16 juni 2020 en nog steeds op het grondgebied verblijft, “zodat zijn (...) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is”. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt er genoegzaam gemotiveerd over het hoger belang van zijn drie minderjarige kinderen in België, over zijn gezins- en familieleven en over zijn gezondheidstoestand. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing geen enkel concreet motief wordt vermeld waaruit blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie.

Wat betreft verzoekers problemen in Egypte als koptisch christen en het risico om bij terugkeer naar Egypte terecht te komen in een situatie van extreme armoede, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de negatieve beslissing die de commissaris-generaal op 22 februari 2024 had genomen inzake zijn verzoek om internationale bescherming en naar het arrest van de Raad van 6 december 2024 waarbij het beroep tegen deze beslissing werd verworpen. Wat betreft verzoekers gezinsleven met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat zij allen het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de gezinskern behouden blijft bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Verzoeker houdt dan ook niet dienstig voor dat de bestreden beslissing tot gevolg zal kunnen hebben dat hij zou worden gescheiden van zijn gezin. Wat betreft verzoekers integratie, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die op 27 juni 2022 negatief afgesloten werd.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke

juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Te dezen voert verzoeker aan dat hij bij een terugkeer naar Egypte vreest dat hij niet langer kan beschikken over de nodige financiële middelen, dat hij zelf geen huisvesting of inkomen heeft in Egypte en dat hij vervreemd is geraakt van zijn land van herkomst, zodat een terugkeer naar zijn land van herkomst zou betekenen dat er een reëel risico bestaat dat hij zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

De Raad wijst erop dat verzoeker dit reeds heeft ingeroepen in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat hij op 4 augustus 2022 indiende en dat de Raad in zijn arrest met nr. 318 085 van 6 december 2024, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, op dit punt oordeelde dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer op intentionele wijze zal worden onderworpen aan een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften en deze van zijn gezinsleden zou kunnen voorzien. Verzoeker toont niet aan dat er nieuwe gegevens zijn die de gemachtigde er hadden dienen toe te brengen alsnog te besluiten dat hij in geval van terugkeer in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er (onder meer) wordt overwogen dat het in het hoger belang van de minderjarige kinderen is “om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten”, dat verzoeker, zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen “allen het voorwerp uit(maken) van een bevel om het grondgebied te verlaten”, zodat “de gezinskern behouden (blijft) bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf”, dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 29 juni 2022 “attesteert (...) dat er op basis van de haar op 29.06.2022 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst” en dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de DVZ van 29 september 2022 verklaarde nog steeds hartproblemen te hebben en last te hebben van een hoge cholesterol en hoge bloeddruk, maar dat er geen nieuwe medische documenten werden voorgelegd. Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door verwerende partij van zijn “persoonlijke situatie” impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DE LUYCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

D. DE BRUYN